

Estimat amic en costis un terrible esforç començar
 aquesta carta, quan penso que he quedat amb voste,
 el meu estimat Doctor tan malament. Si sabis com he
 viscut aquests darrers temps! Encara no sé com he
 viscut, perquè més valdria conformar-se amb un
 veseter sense trist. Avui ja un mes que en Marins va
 morir, i encara no gosava aixecar el cap després d'aquells
 girens d'un tan noble amic, que més que amic era
 per tots nosaltres el millor germà.

44 pot pensar com moral i materialment el impo-
 perquè la nostra vida era tan lligada, ens havíem acostumat tant a acostar-nos a ell i buscar-ni aixopluc
 com uns miserables gaudals sota d'un arbre molt gros
 i vell que ara ens trobem desvalguts i morts. De fet
 l'existència que coneixem tot el que aquelles criatures repre-
 sentava. Les congnoms en el Temps, la necessitat imperiosa
 49 d'esperar-los a tots molt molt aviat, l'optimisme
 davant de tots els esteniments... i per sobre de tot
 l'alegria de voler-los guardar zelosament per els seus,
 de ser el que són fins a l'absurd, perquè res no li falta,
 per que res fos obstacle al nostre si. I no ens queda res
 amb les mans ben lligades haurem d'esperar-los i
 vostres nanes tindrem el cor ple del seu tendríssim
 afecte i el precament de les seves inevitables bondats.

50 No sé si després de la primera carta a vostre amoniant
 el trocpias, la Marins li ha tornat a escriure o si li
 ha enviat alguna mot per els seus familiar. Si no
 ho ha fet, valdria excusar-la perquè pobríssima ha
 50 sent tant aquests perduts que se sent quasi impo-
 tant de prendre paper i escriure-hi esser una mica el seu

sentiments. Els primers Dies valia de totes passades
sentir-se culpable d'aquesta mort, per la qüestió que
per els seus representava. No tenia ja el tresor que
li havia confiat amb aquesta vida li semblava impens-
nable davant de la Terolada Kitz del pobre Dr H i dels
germans, el record dels quals sobretot la petita Miria ha-
viat i contínuament m'inspirava per nosaltres, tenia centrat
de les nostres converses. "Imagina quina sort haver-li
deixada aquesta Dies de Tander?" La seva companyia
el seu record, van evocar de tal manera els seus
darrers temps que no vacil·lo a enumerar-los felices
pocs Dies abans de morir just el 20 i 24 de Decembre va
rebre respectivament la carta del Victor i la del seu Pare
que el van deixar molt tranquil i molt content.
Quasi com un miracle deu va voler que no li faltés
mai les noves dels seus. Després d'aquestes Dies ja res
mes no m'ho remunt de França solament deu que no li va
donar la gran de sentir-se encara més aïllat.

Voleria demanar-li que tingues l'omnialitad de dema-
nar a la Miria si han rebut una carta meua escrita per
via directa. Tantament no vaig rebre les seves consells
i penso que amb l'estat actual dels corsos i ho sé per
No tenia cap més importancies que el voler amb
ben pobres paraules, expressar-los el meu sentiment, i
em robria gran que pensaria que no em hauria recordat
i molt de tots ells. A més li explicava com em passava per
un vivísim sentit, la nit que en Marins era enca-

ra entre nosaltres, com que no m'el van deixar
vetllar, vaig decidir-la a recopilar per la Nina
els darrers temps de la vida d'en Marins la seva memòria
i finalment uns dies mes trada la manera com vam
recollir tots les seves coses i com es va disposar tot
esperant el seu retorn al mar, en la cambra que ell
va ocupar aquest instant, ho estem reposant tot exactament
igual que ell ho tenia. S'ha respectat fins el paper
mes insignificant, per tot que quan torni el seu pa-
re en el possible ho trobi i en disposi com millor li sem-
bli. No cal que li digui que aquesta carta per la Nina
no l'enviaré fins a saber si a ella o als seus els
interessa, ja que faltant de tota importància material,
no voldria que fos per ells motiu de pena o tristesa.
Si no vaig fer, va esser per Tomas a aquesta fami-
lia que tant estimo perquè ella em l'havia fet entrar
mar de Teles, el consol de saber les seves darreres pa-
roules, la gran amba que va rebre la seva darrera
hora, la seva serenitat per sobre de tota serenitat.
L'alegria amb que amb ven ben alta va dir: Don-
m'n gràcies per tot el que m'heu enviat, i com
en un darrer esforç i mirant nos d'algament a tots
va dir per tres vegades: sobre Pare! Valdrà en si, que
sabem que no va patir gens i que no va tenir ni
un minut d'agonia.
Com que però, estimava Paco, que així jo no ho que
enviar sense saber que no he de ferir-los, que si

Se quelcom han de servir les meves miserables
vistes han d'esser de companyia? Voltrieu que la
Xita sàber que ho hem fet tot tot amb tot l'amor
de que hem sigut capaçs; i que per part meua
amb força vergonya per la zosada que representa,
vois voler omplir amb tot el meu cor, el lloc
que ella havia d'ocupar

Mal com vostre segurament hauris desitjat,
i seguint la nostra conducta de sempre en casos
semblants i amb ell mateix durant tots aquests anys
que hem tingut l'insensata alegris de conèixer-lo
i estimar-lo van respectar absolutament els seus
sentiments fossin quins fossin i aixis com
vau atendre a tot el que ens va demanar i
que fetallo a la Nitri, no havent manifestat desitjos
de rebre els sacraments tampoc li ho vam demanar
i no els va rebre si en canvi que va demanar un
curvicio que va besar repetides vegades i va sos-
tenir fins a la seva mort
